

[Hasle.]

Tons Grænsen. Udlændinge kan altsaa her i Landet sejle ganske frit og paa bedre Vilkaar end danske Skibe. Dette er saa meget desto mærkeligere, som den Fragt, de oppebærer og altsaa fører ud af Landet, kan de ganske rolig oppebære uden Restriktioner af nogen Art, altsaa uden at der kræves Valutaattest eller Autorisationer fra Nationalbanken eller lignende, medens noget tilsvarende ikke gælder for danske Skibe i Udlandet, idet der simpelt hen ikke er nogen Mulighed for at faa Fragter i Tyskland. Den eneste Beskyttelse, dette Erhverv har haft, har været den lave danske Krone, men det er en Beskyttelse, som man maa forudse nu er ved at bortfalde; den er til Dels allerede bortfaldet for Hollands Vedkommende, og man ved ikke, hvad Dag det ogsaa kan ske for Tysklands Vedkommende.

Det er derfor heller ikke noget Under, at under disse ganske overordentlige Forhold har der ingen Nybygninger af danske Skibe af denne Art været i en lang Aarrække. Først de sidste Par Aar har der været bygget nogle enkelte Træskibe. Den danske Flaades Materiel paa dette Omraade er altsaa gammelt og vil vanskeligt kunne konkurrere med Udlandets. Navnlige vil det slet ikke kunne konkurrere i det Øjeblik, man fra tysk Side sætter ind, idet man i Tyskland paa dette Omraade har fornyet sin Flaade fuldkommen og fuldkommen moderniseret den. For at kunne løse Nybygningsspørgsmaalet er det derfor nødvendigt at skabe en Finansieringsplan, idet Forholdet er dette, at vi slet ikke har noget Skibshypotekinstitut her i Landet. Jeg kan ikke se rettere, end at det maatte være en Opgave for Staten at skabe Muligheder for at prioritere de danske Smaaskibe. Det vilde være en Opgave, som ikke laa saa fjernt fra den Opgave, Staten allerede har paataget sig med Hensyn til Fiskeribanken. Det vilde være et Institut, som ikke vilde kræve forfærdelig mange Midler og ikke nogen større Administration, og som let vilde kunne henlægges under Kongeriget Danmarks Hypotekbanks Bestyrelse.

I Tyskland har man private Skibshypotekinstitutioner, der giver sig af med at prioritere ogsaa store Skibe. Noget saadant vil det næppe være muligt at etablere her i Landet. Derimod vilde det, hvis Staten

vilde tage Sagen i sin Haand, være en forholdsvis begrænset og let Opgave at lette Byggeriet af mindre Staalskibe, ikke alene til Gavn for den danske Skibsfart, men ogsaa til Gavn for de Arbejdere og den Industri, som er beskæftiget med Skibsbygning. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister for Søfarten, at han optager dette Spørgsmaal til en velvillig Overvejelse.

Nørskov: Jeg ønsker først at rette en Henvendelse til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. I Limfjordsudvalgets Betænkning af 25. Januar 1936 foreslaas det, at Staten yder et Tilskud, svarende til Halvdelen af Anlægsudgifterne ved Kystsikringsarbejder ved Limfjorden. Nu er jeg vidende om, at der til Ministeriet for offentlige Arbejder er indsendt et Andragende fra Beboere i Vorde Sogn om Tilskud ifølge Udvalgets Indstilling til Sikring af Engene fra Kølsen Jernbanebro til det saakaldte Vordebjerg. Jeg vil varmt anbefale, at dette Andragende imødekommes. Der kan herved sikres betydelige Arealer imod Fjordens Ødelæggelse, samtidig med at en Del Mennesker kan blive beskæftiget.

Paa Finanslovforslagets § 2 under Konto „Vedligeholdelse af Banelegemet og Overbygning“ findes opført et Beløb paa 5,2 Mill. Kr., og i Bemærkningerne gives der den Oplysning, at i denne Sum er indbefattet et Beløb paa 50 000 Kr. til Arbejder paa Himmerlandsbanerne, idet Spørgsmaalet om disse Baners Bevarelse eller Nedlæggelse først kan ventes afgjort i Rigsdagssamlingen 1937—38. Jeg vil herved bringe den højtærede Minister for offentlige Arbejder en Tak, fordi dette Beløb er opført paa Finanslovforslaget, og fordi Spørgsmaalet om Banernes Skæbne først afgøres senere. Jeg finder det absolut rigtigt, at der gives Befolkningen Tid til at vise Interesse for Banernes Bevarelse, og jeg retter herved en indtrængende Opfordring til Befolkningen i Himmerland om at bruge Banerne i saa stor Udstrækning som muligt, saaledes at Afgørelsen til sin Tid maa blive let at træffe og resultere i Banernes Bevarelse. Men jeg udtaler tillige det Haab, at den højtærede Minister vil være lydhør over for Befolkningens Ønsker om saa god og praktisk en Togplan som muligt, saaledes at der kommer